

Sondan Bir Önce Türküce

– asli-kaya · 21 Mart 2009

Derler ki;
Veda kokarmış istasyonlar
Aslında her terk ediş bir başlangıçtır;
Ürperir, anlamlandıramazlar...
Gideni durduramaz ardından el sallayan
Neden bırakıldığının sorgusunda kahır bağlar.
Giden ise bitaptır yargıdan
Yenidenliğe attığı ilk adımını istese de susturamaz...

"Hep bir şey unutulur ki;
Elvedasız yolculuktur başlangıçlar..."

Ben ise,
Türkülerim heybemde
Trenlerin sesinde başladım hayata...
Gitmesiz gelişlerin, gel diyişlerin dur sesinde
Savruldum...
Terk değildi ki niyetim
Kalış olmaya yoğruldu...

Önce;
Bindiğim trenin her vagonuna
Tek tek geleceğimi sakladım
Sıkıca örttüm kapılarını...
Ayaza kesmesin,
Sıcağa yenilmesin,
Baharlarda uçup gitmesin,
Servet bildiğim öğretilerim
Karaborsada yoka yenilmesin
İstedim...

"Ne kendimden geçtim
Ne geçebildiklerimden vazgeçtim."

Sonra;

Her indiđim istasyonda bir umut,
Bir tebessüm bıraktım...
Ve doldurdum türkülerime
Bana düşünleri sırtlandım.
Bazen küçük bir çocuđun kirli yüzünü
Yazdım zihnime,
Bazen kırık bir kalbin
Hicran hikayesini,
Bazen ılık gözyaşları uğurladım
Buruk tebessümle...
Çođu zaman ise bizzat bendim kahraman
Yorgun ezgilerde...

"Bir parça da sen çaldım her seferinde
Bir parçamı sende bıraktım ümitlice... "

Goncaydı nađmelerim ilk gençlik nefesinde...
Mızrabımın acemi vuruşları
Büyüdü, serpildi her mevsimde,
Her seferde...
Yar diledi bazen dizelerim
Ayrılık yüklenip hüznü doldurdu
Özlemlerden öğüttüm kavuşmaları
Her seferinde biraz daha sen oldu...

"Her istasyonda bir güfitem kaldı
Bir bestecinin pembe-mavi hayallerine hediye..."

Son istasyonun anlamı
Bilinçli dualarımdaydı sere serpe...
Gezip gördüğüm,
Öğrenip özümsemiđim,
Pay biçtiđim,
Payda verdiđim,
Her anı dolasıya benimsediğim ömrüm
Bitecek son durak;
Karacaahmet'te...

"Şimdi bir tek istasyon var önümde

Sona varmadan, bir önce..."

Yok olmaksadı,
Son olmaksadı kanunu
Hakim kalemi kırmadan önce
Tek bir dileğim var
Meleklerin beyaz düşlerinden hediye...

"İstasyonun adı: Türküce
Zaman: İlksen"

İnip de kalabildiğim
Kalıp da yaşayabildiğim
Yaşayıp da benim diyebildiğim
Bu istasyonda
Bu ilksen türkü bağında,
Sen ol istiyorum...
Serpıştirdiğim her parçamı
Sende kalanlarla birlikte
Yaban kırççekleri vadisinde bulacağım
Biliyorum...
Renklerin anlamında çoğalıp
Gece ve gündüzün eşit uzaklığında sarılacağım sana
Hissediyorum...
Ve duyulduğunda son trenin son çığlığı
Birlikte koşacağız, kenetlenmiş
Görüyorum...

İstiyorum ki
Sen ol
Sondan bir önceki;
En anlamlı
En hayal
En derin tadım
İstiyorum ki sen ol
En son benim yarım...

"İşte o zaman anılacak, en güzel türküm
Senin dilinde..."

Sonra mı?

Destansı bir armağan gibi

Her istasyonun girişini süsleyecek anıtmız...

Telkari işi büyük levhada yazacak:

(Sondan Bir Önce; Türküce...)

"Elvedasız tüm zamanları, tebessümleri ve umutları

Bir de savurduğum senleri, benleri topladım

Yükledim türkülerime...

Sondan bir önce,

Her şey yeniden başladı

Hayallerimin ilk bestecisi, seninle..."

(12-21 Ocak 2008/İstanbul)